

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: VAR, Srl, Azienda Trasporti Milanesi SpA (ATM)

Strona przeciwna: Iveco Orecchia SpA

Sentencja

Artykuł 34 ust. 8 dyrektywy 2004/17/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. koordynującej procedury udzielania zamówień przez podmioty działające w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i usług pocztowych należy interpretować w ten sposób, że jeżeli specyfikacje techniczne, które znajdują się w dokumentacji zamówienia, odnoszą się do znaku towarowego, danego pochodzenia lub danej produkcji, podmiot zamawiający powinien wymagać, aby oferent przedstawił już w jego ofercie dowód równoważności oferowanych przez niego produktów w stosunku do tych określonych w rzeczonych specyfikacjach technicznych.

⁽¹⁾ Dz.U. C 168 z 29.5.2017.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 11 lipca 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Korkein oikeus – Finlandia) – Bosphorus Queen Shipping Ltd Corp. / Rajavartiolaitos

(Sprawa C-15/17) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne – Konwencja Narodów Zjednoczonych o prawie morza sporządzona w Montego Bay – Artykuł 220 ust. 6 – Uprawnienie państwa nadbrzeżnego do zapewnienia wykonania przepisów – Właściwość Trybunału do dokonywania wykładni przepisów prawa międzynarodowego – Dyrektywa 2005/35/WE – Zanieczyszczenie pochodzące ze statków – Artykuł 7 ust. 2 – Konwencja Marpol 73/78 – Zrzut oleju z obcego statku przepływającego przez wyłączną strefę ekonomiczną – Okoliczności, w których państwo nadbrzeżne może wszcząć postępowanie przeciwko obcemu statkowi – Wolność żeglugi – Ochrona środowiska morskiego – Poważne szkody lub zagrożenie poważnymi szkodami dla wybrzeża, związanych z nim interesów lub jakichkolwiek zasobów morza terytorialnego lub wyłącznej strefy ekonomicznej – Niepodważalne dowody)

(2018/C 319/06)

Język postępowania: fiński

Sąd odsyłający

Korkein oikeus

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Bosphorus Queen Shipping Ltd Corp.

Strona pozwana: Rajavartiolaitos

Sentencja

1) Artykuł 220 ust. 6 Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza, sporządzonej w Montego Bay dnia 10 grudnia 1982 r., oraz art. 7 ust. 2 dyrektywy 2005/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 września 2005 r. w sprawie zanieczyszczeń pochodzących ze statków oraz wprowadzenia sankcji, w tym sankcji karnych, za przestępstwa związane z zanieczyszczeniami, w brzmieniu zmienionym dyrektywą 2009/123/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 października 2009 r., należy interpretować w ten sposób, że wyrażenie „wyraźne, obiektywne dowody” w rozumieniu art. 220 ust. 6 Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza oraz wyrażenie „niepodważalne dowody” w rozumieniu art. 7 ust. 2 dyrektywy 2005/35 odnosi się nie tylko do okoliczności popełnienia naruszenia, ale również do dowodu na okoliczność zaistnienia jego skutków.

- 2) Pojęcie „wybrzeża [...] lub [...] interesów związanych [z wybrzeżem]” zawarte w art. 220 ust. 6 Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza i pojęcie „wybrzeża lub związanych z tym [nim] interesów” użyte w art. 7 ust. 2 dyrektywy 2005/35, w brzmieniu zmienionym dyrektywą 2009/123, należy interpretować w ten sposób, że mają one co do zasady to samo znaczenie co sformułowanie „wybrzeża lub związane z nimi interesy” zawarte w art. I ust. 1 i w art. II ust. 4 Konwencji w sprawie interwencji na morzu pełnym z 1969 r., sporządzonej w Brukseli w dniu 29 listopada 1969 r., przy czym art. 220 ust. 6 stosuje się również do nieożywionych zasobów morza terytorialnego państwa nadbrzeżnego i do wszystkich zasobów wyłącznej strefy ekonomicznej tego państwa.
- 3) Artykuł 220 ust. 6 Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza i art. 7 ust. 2 dyrektywy 2005/35, w brzmieniu zmienionym dyrektywą 2009/123, powinny być interpretowane w ten sposób, że zakres pojęcia zasobów morza terytorialnego lub wyłącznej strefy ekonomicznej państwa nadbrzeżnego w rozumieniu tych przepisów obejmuje gatunki użytkowe, ale również gatunki współżyjące z gatunkami użytkowymi lub od nich zależne, takie jak gatunki roślin i zwierząt, które wykorzystywane są jako pożywienie przez gatunki użytkowe.
- 4) Co do zasady nie należy uwzględniać pojęcia „poważnego zanieczyszczenia”, o którym mowa w art. 220 ust. 5 Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza, przy stosowaniu art. 220 ust. 6 tej konwencji, jak też art. 7 ust. 2 dyrektywy 2005/35, w brzmieniu zmienionym dyrektywą 2009/123, w szczególności przy ocenie skutków naruszenia, zdefiniowanych w tych postanowienia i przepisach.
- 5) W celu dokonania oceny skutków naruszenia, takiego jak zdefiniowane w art. 220 ust. 6 Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza i art. 7 ust. 2 dyrektywy 2005/35, w brzmieniu zmienionym dyrektywą 2009/123, należy uwzględnić wszelkie przesłanki pozwalające ustalić, że szkoda powstała lub istnieje zagrożenie jej powstaniem w odniesieniu do dóbr i związanych z nimi interesów państwa nadbrzeżnego, a także ocenić znaczenie powstałej szkody lub zagrożenia jej powstaniem w stosunku do tych dóbr i interesów, biorąc w szczególności po uwagę:
- kumulatywny charakter naruszenia wielu, a nawet wszystkich dóbr i związanych z nimi interesów, oraz różną wrażliwość państw nadbrzeżnych na naruszenia różnych dóbr i związanych z nimi interesów;
 - przewidywalne niekorzystne skutki zrzutów dla tych dóbr i związanych z nimi interesów, ustalane nie tylko na podstawie dostępnych danych naukowych, ale również z uwzględnieniem rodzaju substancji szkodliwych zawartych w rozpatrywanych zrzutach, a także ich objętości, kierunku, prędkości i czasu ich rozprzestrzeniania się.
- 6) Szczególne cechy geograficzne i ekologiczne oraz wrażliwość obszaru Morza Bałtyckiego mają wpływ na przesłanki stosowania art. 220 ust. 6 Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza i art. 7 ust. 2 dyrektywy 2005/35, w brzmieniu zmienionym dyrektywą 2009/123, pod kątem definicji i kwalifikacji naruszenia, jak również, lecz nie w sposób automatyczny, na ocenę rozmiaru szkody, jaką naruszenie to spowodowało w odniesieniu do dóbr i związanych z nimi interesów państwa nadbrzeżnego.
- 7) Artykuł 1 ust. 2 dyrektywy 2005/35, w brzmieniu zmienionym dyrektywą 2009/123, należy interpretować w ten sposób, że nie pozwala on państwom członkowskim na stosowanie zgodnych z prawem międzynarodowym środków bardziej rygorystycznych niż środki przewidziane w art. 7 ust. 2 tej dyrektywy, w przypadkach gdy przepis ten znajduje zastosowanie, przy czym państwa nadbrzeżne są uprawnione do podejmowania innych środków równoważnych ze środkami przewidzianymi w przytoczonym art. 220 ust. 6.

⁽¹⁾ Dz.U. C 86 z 20.3.2017.